

[Thor Pedersen]

Nu vil mange hævde, at der er vanskeligheder forbundet med at give beboerne større selvbestemmelse. Det er da også muligt, men det er ikke et tilstrækkeligt argument for ikke at forsøge. Sandheden er vel også, at det, der kræves, alene er nytænkning og fleksibilitet. Så kan vi også her behandle vore medborgere bedre for de samme ressourcer.

Vi deler i venstre socialministerens glæde over, at der i dag bygges langt flere end de 1.000 boliger om året egnet for personer med handicap, ja, tallet 4.000–5.000 er nævnt. Men dette er også en forudsætning for, at flest muligt kan klare sig selv. Også for eksisterende boliger er der imidlertid mulighed for ombygning og indretning med nødvendige hjælpemidler, således at beboere med handicap kan klare sig selv i størst mulig udstrækning.

At være beskæftiget – og helst med normalt arbejde – er vel blandt de vigtigste og mest livsmotiverende opgaver også for den handicappede, men det er nødvendigt at påpege, at uanset de udviste positive holdninger fra offentlige som private arbejdsgivere bør vi kunne komme meget længere med ansættelse af personer med handicap i almindelige stillinger. Der er muligvis ikke noget at sige til, at arbejdsgiveren af to lige dygtige måske vælger personen uden kendte handicap, men det er ønskeligt hver gang at have for øje, at kan en person med et handicap bestride opgaven, så vil der være tale om en medarbejder, der får chancen for en meningsfyldt tilværelse. Der ligger en opgave dels i at få de handicappede til at turde søge stillingerne, dels i at motivere den offentlige eller private arbejdsgiver til at ansætte handicappede.

Det er bl.a. derfor gavnligt med en løbende debat om de handicappedes problemer; lige så vel som den ny teknik giver uanede muligheder for beskæftigelse i almindelighed, kan ny teknik også betyde hjælpemidler, der vil kunne sætte den handicappede i stand til at bestride arbejdsområder, som ikke er mulige i dag. Arbejds- og kommunikationsmulighederne med datateknik er kun begrænset af vor fantasi. Det er derfor vigtigt, at de handicappedes organisationer i videst muligt omfang inddrages i udviklingsprojekter.

Der ligger, som det fremgår, store, massive og tunge opgaver at løse for at lette de handicappedes hverdag, men ofte er enkle ting

af meget stor betydning. Det gælder f.eks. handicappedes muligheder for selv at bevæge sig omkring i kørestol på offentlig vej og gade og få adgang til forretninger og offentlige kontorer, ligesom en løsning af transportproblemer med offentlige transportmidler trænger sig på.

Helt grundlæggende for en god fremtid er det, at intet barn med handicap i den undervisningspligtige alder er uden undervisning, og at førskolebørn med funktionsvanskeligheder kan modtage specialpædagogisk bistand. Men også på undervisningsområdet gælder det, at den specialpædagogiske støtte i størst mulig grad bør gives i det normale uddannelsesmiljø, også hvad angår erhvervsuddannelserne og specialundervisningen for voksne.

Vi kan i venstre således konstatere, at vi også i denne regerings tid er på rette vej, men opgaven med at ligestille og integrere personer med handicap kræver stadig udvikling, nytænkning og holdningsbearbejdning hos os alle. Jeg skal til dokumentation for dette synspunkt anføre, at vi alle i folketinget har modtaget et brev fra hr. Kallehauge, der er formand for bolig-, motor- og hjælpemiddeludvalget, som et indlæg vedrørende ministerens redegørelse, et indlæg, jeg finder meget nyttigt for det videre arbejde. Jeg kan i det væsentlige konstatere, at de i brevet rejste problemer kan afhjælpes under den gældende lovgivning, og skal derfor bl.a. opfordre kommuner og amter til yderligere initiativer.

Jeg kan oplyse, at vi i venstre vil forfølge de anførte synspunkter, også dem, der måtte betinge lovinitiativer, og håber endvidere, at redegørelsen og denne debat vil have en positiv virkning på den ønskede udvikling.

Birthe Hansen (SF):

Ingen, heller ikke i SF, kan være uenig med regeringen i, at indsatsen for mennesker med handicap er en samfundsopgave, som skal gøre det muligt for handicappede at leve en tilværelse så lig alle andres som overhovedet muligt, men her forudsætter vi så, at hele befolkningens indstilling til handicappede er positiv. Reelt har vi intet belæg for det, vel snarere tværtimod. Den ægte solidaritet og omsorg for andre har trange kår i dagens Danmark. Medierne fokuserer på sensationer, hvorefter nogle ansvarlige gribes af hy-